

Мартин Петков

По избор на клиента

Колата връхлетя изневиделица и всичко, което той успя да види, бе един огромен кръгъл фар в блестяща хромирана гривна, придружен от воя на гуми и клаксон. Тялото на Джон се претърколи през предния капак и падна на асфалта, точно върху разграничителната линия. Наоколо се събра тълпа, но той вече не виждаше и не чуваше нищо.

* * *

Когато очите му започнаха да се отварят, в тях блеснаха ослепителни слънчеви лъчи. Наоколо беше изключително тихо, а самият той, като че ли лежеше върху някакви полуобли камъни. Явно съм много зле, щом ми се привиждат такива неща – помисли Джон – Дано да не съм в Общинската болница. Ако съм в нея, нищо чудно да ме оставят инвалид за цял живот. Леля ми така и не можа да се съвземе от лекарствата, които ѝ даде онзи стажант.

– Виждам, че вече сте тук – обади се някакъв плътен и равен глас.

– Да, докторе, в съзнание съм.

– А кой ви каза, че аз съм доктор? – пак така безразлично любопитства гласът.

На Джон му хрумна, че сигурно това е психологът на болницата, който го проверява, дали не е в стрес. Затова се опита да прозвучи спокойно.

– Ами нормално е в болниците да има доктори – отговори той.

– Ха-ха-ха – засмя се онзи – Вече колко пъти ми се случва. Все забравям, че вие, хич не усещате разликата и обикновено си мислите, че се намирате или в болницата, или у дома си. Само сектантите-самоубийци веднага се усещат...

– Какви ги говорите? – потръпна Джон – Какви самоубийци? Кой сте вие и къде се намираме?

– Ще ви обясня веднага – отзова се монотонният глас – Но по-напред, благоволете да си отворите по-смело очите и да се изправите.

Джон се осмели да погледне по-смело в слънцето и подпирайки се с ръце, приседна върху един от облите камъни под него. Огледа се около себе си и хлъцна изненадано.

– Мили Боже.

– За него има време – рече гласът, само че това вече не бе само глас, а някакъв палячо, облечен целият в бяло, със странна шапка на главата и още по-идиотски лебедови крила на гърба.

Той седеше на един пън и почесваше бузата си с огромен жълт ключ, който може би беше златен, а наоколо Джон видя най-странния

парк, който някога бе посещавал. Най-разнородни дървета стърчаха тук и там – някои от тях, ниски и криви, а други, прави и високи; между тях никнеха перести зелени храсталаци и всичко това бе окичено в някакви непознати червени плодове. А малко встрани, на равна зелена полянка, се издигаше огромна дървена врата с две крила и нищо друго. Нямаше нито стена, нито къща. Просто една висока врата и около нея нищо.

Джон спря отново озадачения си поглед върху човека в белите дрехи.

– Моля ви се, кажете ми, къде се намираме.

Тогава онзи се изправи, поизступа дрехата си и придавайки си по-внушителен вид, заговори бавно и помпозно.

– Човече, с огромно удоволствие те приветствам пред вратите на рая! – и ръката му с плавен мах посочи дървената порта – Аз съм Свети Петър, а ти вече се пренесе в селенията Господни.

– Велики Боже! – възкликна Джон.

– Наистина е велик – отзова се другият.

Но Джон не го чу. Бяха го вкарали в лудницата. Дявол знае, кой му беше свил този номер, но вместо в болница, се намираще в лудницата и отгоре на всичко го бяха сложили в една стая със Свети Петър, който поне засега не буйстваше. Само не можеше още да си обясни какъв е този странен павилион. Дали не го бяха декорирали специално за тоя, крилатия, а него да го бяха вкарали там по случайност, защото другаде е нямало място.

– Ти май нещо не ми вярваш – обади се Свети Петър и му прекъсна размишленията.

– Вярвам ти, вярвам ти, как да не ти вярвам – побърза да отговори Джон – Разбира се, че ти си Свети Петър.

Но светията съвсем се навъси и започна да потупва нервно с крак.

– И това се повтаря всеки път. Пък аз, уж, го знам, и пак се нервирам.

Той размахва ръцете си и закрещя с все сила насреща му.

– Абе, говедо, не виждаш ли, че си в рая, питекантроп такъв, а и защо ли обиждам животното, то се държеше, къде по-прилично. Ти си истинското животно, тъп имбецил такъв!

– Ама, чакай малко – заекна уплашено Джон – Аз още не разбирам. Как така в рая? Значи съм мъртъв?

Свети Петър се успокои и го загледа подигравателно.

– Я се послушай.

Джон се заслуша, но не чу нищо и все така объркано повдигна

рамене.

– Дишаш ли? – попита Свети Петър.

– Какво?!

– Попитах те, дали дишаш.

Джон замлъкна отново и... Невъзможно! Той не дишаше! Значи...

– Е? – рече Петър.

– Ами не – смънка Джон и отново се свлече върху камъните.

– А-а, видя ли? – захили се Свети Петър – Значи си мъртъв и толкова – отсече той и също седна на своя път.

Джон се огледа наоколо. Значи това е то, смъртта. В един миг колата и на асфалта, а в следващия – при Дядо Господ.

– Значи това е раят? – попита на глас Джон.

Свети Петър кимна и се почеса пак с жълтия ключ.

– Това е не просто раят, а раят, който ти си си представял.

– Как така? – обърка се отново Джон.

– Ами така. За да бъде справедливо за всички. Докато човек е жив, той, дори и да не е вярващ, има някаква представа за рая и когато умре, попада именно в онзи рай, който си е представял.

– Значи всеки си има отделен рай? Нещо, като частна собственост?

– Не точно – рече Свети Петър – Дълбоко религиозните християни и мюсюлмани, които са научили Библията и Корана наизуст, отиват в рая, описан там. По-несведущите, като теб, се тропосват в някоя гротескова пародия на рая, а най-големите оригинали наистина се оказват сами в своите фикции. Например някои пияници, като умрат и попадат в бар, където си въртят приказката с ангелите, а Дядо Господ им сипва безплатно 60-градусово уиски. Някои по-алчни пък попадат в подземна съкровищница, зарити до шия в златни монети, а Господня му внимава да не се измъкнат и от време на време изсипва отгоре им по още някоя кофа с жълтици.

Свети Петър сигурно щеше още доста дълго да показва познанията си за рая, но Джон се интересуваеше най-вече от неговия си собствен рай.

– И кой още е тук, в моя рай?

– Ами тук са всички онези, за които ти някога си си мислел, че ще дойдат в рая – роднини, приятели и така нататък. Само, че те така ще присъстват, че хем ще бъдат тук, хем няма да ги има, а и тях ще ги виждаш само ти, другите няма да могат.

– Пак се обърках – изстена Джон.

– Ами виждаш ли. Те по принцип ще бъдат в онзи рай, който те са

си представяли, но ние сме се погрижили те да бъдат и тук, като образи, за да не се нарушава пълнотата на представата ти за рая.

– А ти каза, че ще има и други. Те какви са?

– Тук са всички онези невежи, които са си представяли рая, точно като тебе. – Свети Петър присви гнусливо устни – Тоест като една заготовка, без никакви детайли. Скоро ще се запознаеш с тях. Както казах, те няма да виждат твоите познати и приятели, но и ти няма да виждаш техните. Затова да не се учудваш, ако ги видиш някой път да си говорят сами или да правят път на някого, а ти да не разбираш на кого. За разлика от земята, тук това е нещо нормално. А и освен това, така се спазва пресвещената божа заповед – Не пожелавай жената на ближния си! – и Свети Петър се засмя раболепно и доволно – Например ако си имал такава жена, тук никой друг няма да може да я види и следователно няма да може и да я пожелае. Това решава и въпроса с кражбите, и с убийствата, и...

– Ами тогава дали няма да започнем да се крадем един друг? – прекъсна го Джон.

Свети Петър поклати глава.

– Такава опасност няма. Архангел Михаил оглавява небесната сигурност вътре и по последни данни, досега е завербувал за агентурата си 99.99% от живущите, така че никой не смее да гяволува, защото веднага го издават.

– Хм, това се казва работа! – впечатли се Джон.

– Е, няма как. Трябва да си държим на реномето – поизпъчи се Свети Петър.

Джон погледна пак към портата.

– Ами кога ще ме пуснеш вътре?

Свети Петър също погледна натам.

– Когато ми изпратят потвърждение от Господнята канцелария. Входящият ти лист трябва да бъде подписан от всеки един от другите единадесет апостола, а пък тях всичките, докато ги намери ангел, може да мине цяла година. После Предтечата трябва да го подпечата. След това пак отива при апостолите да проверят дали е автентичен печата, щото Предтечата е много изкуфял напоследък и ако Тома Неверни не скъса или изгори документа, за да провери веществеността му, ще ми го изпратят на мене за проверка. Тогава ще те пусна.

– Ама аз това не съм си го представял – възкликна Джон – Как така го има?

– Така – рече назидателно Свети Петър – Някои неща, искаш, не

искаш, ги има. Трай си сега, защото ако тръгнеш да обжалваш процедурата, може с векове да си седиш тука. А адвокати в това крило няма. Те са отделно – в рая с богатите клиенти и делата, от които се печелят по няколко милиона.

Джон се хвана отчаяно за главата и приседна на един по-гладък камък.

Добре се насади. Значи и за рая трябвало да се чака. Интересно как стоеше въпроса за ада.

– И за ада ли се чака така? – зададе той въпроса си на глас.

– Там е друга работа – отвърна Петър – Там приемат само привилегировани, които притежават специални клубни карти за ада. Например франкмасоните или еврейското лоби, или руската царска аристокрация.

– И какво правят там?

– Ами нищо. Седят и си въобразяват, че управляват света и от тях зависят съдбините на човечеството. Всъщност те продължават да правят онова, което са вършили цял живот, само че в случая няма опасност да навредят на някого. Вече са напълно безобидни. По цял ден забавляват Дяволите, като обясняват колко са велики и незаменими и се вайкат, какво ли ще правят бедните обикновени хорица без тях. Колегите долу се скъсват от смях.

В гласа на Свети Петър се промъкнаха нотки на завист и погледът му се зарея нанякъде.

– Страшна тъпотия – ядоса се Джон – За по-голяма глупост от тая, не бях чувал.

Свети Петър се сепна и го сръза ядно:

– Я внимавай, какви ги приказваш.

– Тъпотия е. Я се погледни и ти, палячо с палячо, клоун, шут, циркаджия – разгорещи се и Джон – Виж се с тия крила и с тоя геврек на главата, на какво приличаш.

Свети Петър почервения и от устата му захвърчаха слюнки.

– Ами нали ти си ме измислил такъв, бе идиот с идиотите. Да не мислиш, че на мен ми е много приятно да се развявам с тия крила и в тия неудобни дрехи. Ама нали така си го представяш ти рая. И това наоколо дето го виждаш, и него, ти си го измислил – и дърветата, дето даже и имената не им знам, и тая порта наред полето, и тоя ключ, дето с него ми иде да ти строша главата. Всичко твоята тиква го е родила и на такива като тебе, пък после ние сме били виновни.

И Свети Петър замахна с големия жълт ключ който може би беше златен, заплашвайки да го стовари върху главата на Джон. Но изведнъж

ръката му се отпусна и той се заслуша в нещо. Джон също се заслуша, но нищо не чу. Наоколо, както и преди си беше съвсем тихо. Сигурно защото той не си е представял никакви шумове. Май че все пак си беше представял птички и наистина тука се мяркаха разни хвъркати, но и те не издаваха нито звук, вероятно защото в града Джон никога не беше чувал как пеят птиците и следователно не е можел и да си го помисли.

– Чакай – прекъсна размишленията му Петър – Ай да му се не види. Знаех си аз, че така ще стане.

– Какво се е случило? – уплаши се Джон.

– Томата ти е изгорил входящия лист, глупакът му с глупак.

– Ами сега, тук ли ще си седя?

Честно казано Светията вече съвсем му бе дотегнал.

Изведнъж блесна светлина.

* * *

Джон отвори очи и видя, че лежи на асфалта, а около него се бяха насъбрали хора. Един човек нервно обясняваше:

– Не карах с превишена скорост, за нищо не съм виновен. И алкохол не съм пил. На, ако искате да ви лъхна.

– Свести се, свести се – завикаха над него. Човек с широко усмихнато лице го потупа по рамото и каза:

– Късметлия сте. Нямате нищо счупено. Аз съм лекар, но честно казано и от мен нямаме нужда. Като се прибирате запалете една свещ и после го отпразнувайте.

Джон се надигна и погледна към небето. „Хайде Свети Петре, друг път ще се видим с тебе отново. Да е жив и здрав, Томата. Пък дотогава аз ще се постарая по-хубав рай да си измисля, а и малко да поживея като човек.“

КРАЙ

© 1999 Мартин Петков

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание:

Златните буболечки, SF Трилър 31

ИГ „Неохрон“ и ИК „Орфия“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11207>]